

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ģi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščejeći w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedykatu 40 np. dostacž.

2. njedzela po šwjatej Trojizy.

Šap. skutki 3, 1—10.

Nasch text nam powjeda přeni džiw japoschtola Pětra pschi rjanych durjach templa: wuhojenje khromeho, kiž by tam šmilne dary prošyl.

Wuhojenje khromeho pschi templowych durjach w Jerusaleme.

1. Kak so sta?

2. Šhto chze nam prajicž?

1. Templ mějesche durje, kotrež běchu wošebje rjenje wupyschene a tehodla „rjane“ rěfachu. Tam jich wjele won a nuts khodžesche. Tam šadžachu wschědnje rano khromeho, so by prošyl šmilny dar wot tych, kotřiž do templa khodžachu. Jako tam jedyn džeń šedžesche, pschińdžeschtaj dwaj mužej. To běšchtaj Pětr a Jan. Wonaj tež jako šchesczijanaj templ lubowaschtaj a šo porjadnje tam modleschtaj. Jako šo pschibližischtaj, wón prošcho na njeju pohlada. To jimaj wutrobu hnujesche a Pětr sawola: Pohladaj na naju! A hdyž wón na njeju pohlada, na-džiwschi šo, šo něšcho wot njeju dostanje, džesche Pětr: Šslěboro a šloto nimam, šchtož pak mam, to šamo czi dam: W mjenje Jesom Šhrysta, Nazarenšeho, poštań a khodž! A šapschijawschi jeho ša jeho prawu ruku, pošbže jeho a hnydom buchu wobtwjerdzene jeho nobi a kosče. Tak mějesche šo to wuhojenje.

Kak šo sta? Něchtó je prajil: Napohlad braschneho hnujesche wuczobnikomaj wutrobu. Rjane durje templa

powjedachu jimaj wo najrjeńšim mjes cžlowškimi džěcžimi a š jeju woczow šwěcžesche šo Jesuškowa lubosć. Šacž je tak bylo? Tak wjele je wěšte: Ššmilnosć teho šnjesa šwěcžesche šo š jeju woczow, š wulkej šmilnosću šta šo to wuhojenje. Ale niz jenož š wulkej šmilnosću šta šo to wuhojenje, ale tež š wulkej wěstosću wěry. „Šslěboro a šloto ja nimam.“ Tak praji japoschtol. A wot teho, šchtož jeho rót rěczi, je jeho wutroba polna a pschěšwěd-cžena. Šdyž wón sawola: W Jesuškowym mjenje štań a khodž! šo to šta. Tak wulka běšche šmilnosć, tak wulka tež wěstosć wěry.

Alle kaž wulka běšche tež ta šmilnosć, š kotrež ja-poschtol tón škutk dokonja, a kaž wěrypolne a mózne běšche tež jeho šlowo, tón woprawdžity dokonjet wón njeběšche, ale tón, na kotrehož mjeno wón pokasa. Dokonjet běšche tón šchizowany. Šož běšche wón přjedy džimny cžinil, tak tež nětko. Jenož psches njeho móžesche šo to wuhojenje štacž.

2. Šhto chze nam prajicž? Tón džiw cžinjesche wulki šacžisčez. Najpřjedy pola khromeho šameho: Wón khodžesche a škafasche a khwalesche Boha. Kak móžesche to hinať bycž? Wón prošchesche wo jalmožinu a bu štrowy. Šchtož hišchže njeběšche samohł, móžesche: štejecž a khodžicž. Wulki běšche šacžisčez tež pola luda. Woni widžachu, šo khodžesche a khwalesche a pošnachu jeho tež. Wěšo běchu napjeljnjeni š džitwanjom nad tym, šchtož šo štało běšche. Šože škutki dyrbja šacžisčez cžinicž we wschěch cžafach a kaž husto je ššyschimy. A temu šu šo štałe — a tež tónle škutk.

A šhto chze nam nětko prajicž? Tón štuff šo sta we wulkei wěstosczi wěry a i pokasanjom na Jesuſowe mjeno. Wón dyrbi nam prajicž, šo je Jesuſ tón pomožnik. Kajkaž je tež škoda, wón móže pomhacž. Na njeho móžemy, na njeho dyrbinu twaricž. Čzim wěščišchi šy we wěrje, čzim rjeišcho je ša tebjje. To wuhojenje šta šo tež i čzoplej wutrobu. Š wěru njeje došč. Wěra dyrbi luboscž štuffowacž. Došč njeje, šo šmy šwěrnj we kemschi-khodženju a modlenju, my dyrbinu tež luboscž mēcz, a niž jenož luboscž se šlowami a jasykom, ale tež luboscž se štuffom. Šenož tam, hdyž stej wěra a luboscž šjednocženej, tam je prawe žiwjenje w Šbóžniku a tam je Šbóžnik tež blisko se šwojej pomozu.

Šamjeń.

Wošebnosć nabožiny.

Nadobny Gellert, kotryž 1769 jako profesor w Lipsku 54 lēt stary wumrije, we šwojich pschednosčlach wo wošebnosći nabožiny takle praji:

„Ša šym pjeczdyžecž lēt žiwu był a wšchelafe wješela žiwjenja wužiwal. Žane nješy ša miže wutrajnišche, njewinowacžišche a wošbožownišche byle, dnyžli te, kotrež je moja wutroba, wot zunich putow nabožiny wobmješowana, po jejnej radže pytała a wužiwała; tole wobšwēdcžam na šwoje šwēdomnje. Ša šym pjeczdyžecž lēt žiwu był a wšchelafe čžežniwoščje žiwjenja pschecžepil, nješym pak nihdy wjazny šwētkla w čžemnosći, wjazny šhlnosćje, wjazny troščta a wutrobotosćje w horju namakał, dnyžli pschi žorle nabožiny; tole wobšwēdcžam na šwoje šwēdomnje. Ša šym pjeczdyžecž lēt žiwu był a stejach wjaznytrócž psched wrotami šmjercže, a šym nashonil, šo ničžo, haj ničžo bjes wumšacž, hacž bójška mōž nabožiny nješamōže strachi šmjercže pschewinycž; šo ničžo hacž šwjata wěra do našchego Šbóžnika a Wumōžerja njemōže štyšneho ducha pschi roššudnym pschestupje do wēčnosćje pošhlnicž a šwēdomnje, naš wobšforžowaze, šmērowacž; tole wobšwēdcžam jako psched Bohom!“

F.

Šwonow pschewod.

(Špitta: Šawostajene špěwy.)

Nješhšišchi ty šwonu šwonicž?

Šotuj nětk šo, wutroba,

Šotuj šo, mōj luby šyno,

Kemschi wone wołaja.

Šwonile šy něhdy tebi,

Nješhš wjedžil: Čžehodla?

Nješ'džesč mōž, hdyž junu šwonja,

Tež šo prafchecž: Čžehodla?

Hdyž čzi šwonjachu ras přeni,

Do žyrtwje čže nješechu!

Šlaj, ty ničžo nješhš šhonil,

Šo čže Šnjesej šwjecžachu.

Wopomń, kajke žohnowanje

Wōtz čzi dal je potajnje.

Nješchestajnje Woža luboscž

Wjes proštwy naš lubuje.

Nješhš husto kemschi pschischol,

Hdyž čže šwonu wabjachu?

Do žyrtwje ty i čžežu pschińdže,

Š lohkej džesche wutrobu.

Šunu šwonu budža wołacž
A rjenišchemu pscheyhtu;
Šotom nješbōdžesč kaž džensža,
Lubi tebjje ponješu.

Čžlowške džēczi tudy čželo

A wotpocžinkej pschinješu;

Šandželjo pak nješu ducha

Šorje k wēčnom' wješelu.

Šurij Šrōst.

Čžicha myšl Filipa Melanchthona.

Filip Melanchthon, špišacžel našchego droheho Augšburgšeho wěruwšnacžy, nješesche jeno hšuboko wučženy muž, ale naščo- waišche tež kaseń luboscže a čžicheje myšle šamo pschi najwjetšchich ššchidženjach, kotrež mējesche wón je štrony šwojich pschecžiwnikow pocžetpicž. „Nad tym kōždy pošnaje, šo wy moji prawi pošli šče, hdyž- luboscž mjes šobu macže.“ Tole Šnjese wlo wo pytašche Melanchthon we šwojim žiwjenju dopjelnicž. Šako bē D. Luther wumrije, bēchu lutheršy theologojo jara kēžbliwi, šo njeby šnano žana žusa wučžba do žyrtwje poššalēšla. Na tym woni žyle prawje čžinjachu; ale jich horliwošč bēšche tola čžasto psche nawalna a njedawaišche šo pschezo šjednocžecž i tej luboscžu, kotraž „to šwoje nješyta, šo njenaduma, na šle njemyšli.“ Tež Melanchthon pschińdže do pošhlada, jako by wón pschecžel wopacž- neje wučžby był, a wošebje bēšchtaj to dwaj wučženaj, kotraž jeho i wulkim nawalom pschimaišchtaj, Šiander a Šlacijs, kotrejuž wučžba tola šama wot šludow čžista nješesche. Šiander šo šamo hanjenjow Melanchthona njewšdawaišche a tešame we wjazorych polemischich pišmach wurjekowaišche. Tola Melanchthon to se ščetp- nosćju šnješe, rēčesche pschi kōždej škladnosći šhwalobnje wo Šianderowych šašlužbach a jeho rošomštwje, dopomnjesche šo džakownje pschecželštwy, kotrež bēšche jeho předy i tymle boha- wučženym šjednocžalo, a špominaišche na njeho štajnje i wšhoko- waišjom. Tež Šlacijs, kiž bēšche tola Melanchthonowu wučžbu wužiwal a mnohe dobroty wot njeho dostawal, jeho i džiwjej nahšosćju pschimaišche; ale Melanchthon wōsta tež tutemu pschecžiw- nkej napschecžimo kōždy čžak čžichomyšlny muž a mōžesche něhdy wo šebi prajicž: „Ach, Bohu budž džak a šhwalba, šo ja žaneho čžlowjeka nimam, kotremuž bych nješchecželšy šmyšlenny był!“

F.

Tak mala!

W štarym mēšče Athenach bšhšchecžesche šo marmorowy templ, kiž bē pschibohej Žeufej pošwjecženy. Templ je dawno rošlamany; jenož 16 stolpow tuteho krašneho twara hišchče džensža blisko pschi šebi steja. Šruch dale wot nich tež tji druge stejachu, ale jedyn i nich je šo psched 40 lētami we wichoratej nožy šhpnyl. Šchto pak bē pschicžina jeho šhpnjenja? Wichor! Tola tež najšhlnišchi wichor njebudžišche jemu ničžo šesčhodžil, hdy by mala mrowja i pschicžinu njebyła. Ša bēšche delka na stolpje džertu namakala a bē dale do njeje ryla; tež druge mrowje bēchu pschikhwatale a se šwucženej pilnosćju hromadže do stolpa ryle, tak šo škōncžnje wulka džera nasti. Šallad stolpa bu pošdnyty a stolp pocža šo šhablacž; ras w nožy pak stolp padže, kiž bēšche lētštotki dolho mōž wētra pschētrał.

Tak mala hacž mrowicžka je, mōže wona tola tajki stolp k padej pschinjesč. Tež někotryžkuli hrēch šda šo čzi tak mały byč a tola mōže wón twōju wutrobu do najwjetšchego nješboža pschi- wjesč. Šo bē jenož male jabluško, kaž kōžde druge, kotrež Ševa se šchoma wotšchcžipny, ale i tym šhubi wona paradis. Někotry čžlowjek šebi myšli: mala kža ničžo nješchodži, a tola mōže wona

wutrobu sajědojczic. Šdy by šo ty paducha prafchal, f čim je wón šwoje kradnjenje šapoczal, by wón čzi šnano rjekt, šo bē to nēšajfi pjenježt, fiž wjele hōdnofcze njemēješche, a tola wón jeho f wulkemu hrēchej šawjedže.

Mējczje tehodla kēdžblime wōczko na tele mrowje, šotrež chzedža šo do wašchich wutrobow dohnywacz!

K.

Tón najšlynišchi.

(Po němškim.)

We wješnej forczmje šedža pacholjo,
A mloda mōž nad nimi blyščezzi šo;
Šad kōždy šwoju šylnošcž wušbēha,
Šaž njemēla na šwēcze runjecža.

„Dwaj mēchaj pščenžy na šhribjecze wotnješu“,
Šan rjekny, „f dwora horje na šubju.“ —
„„Wōš rēpy““, Šandrij wotmolwi, „„paš ja
Čzi f pola domoj wješu do dwora.““

„„Šhto dale to?““ šo jimaj wušmja Šurij,
„„Ša chzu tej picželi tam šady duri
Šacž na najwjšchšchu horu lohžy horje njescž.““
Šak pyta kōždy f hordom šwoju čžescž.

Miž dalofo wot forczmy šteji hēta,
W njej šhuda šwōjba bydli dolhe lēta;
Šan šchemzujje tam, šlepa, džēla,
Ma wodnjo, w nožy čžezje doščž a hnēwa.

Šdžez wōškom džēczi na šhlēb čžakaju
A štary džēd chze šwoju potrebu,
Šam njeje žana lohfoščž žiwjenja,
A wjetšcha nuša mjēšchju wotmēnja.

Šchemž hrēmjo nješe lēto wot lēta,
Mječh kōčzi tež, wón tola nješhabla. —
Mječ', luby pšhecželo, wón šhlynišchi
Šacž tamnych šhrobolakow jašyfi? —

A dale delka wo wšy šhorj leži
Ma ložu dolhe lēta; pōt jom' bēži
Wot čžoka dele; dych jom' njepšchiūdže,
A žadyn štaw šej hibnyčž njemōže.

Wōn leži čžicho; žane morkotanje
Šam nješhlyšchijš a hrube porošwanje.
Wōn pšchemwinje a nješe f ščžerpnoščžu
Šwōj šhchijž tak dolho, f rjanom' dohnyčžu. —

Mječ' wōn, mōj pšhecželo, najšhlynišchi?
Mječ' wjetšchu šhlynoščž potašal, hacž čzi,
Šiž f haru pšchi pivoje šo hordžachju,
Šso nješpytanych mozow šhwalachju? —

K.

Šswēdczenje lēkarja.

Štary lēkar Šeim, jedyn f najšhlawnišchich lēkarjow w Šarlinje († 1884), napiša juntrōčž do knihow šwojich wšchēdnych našho-njenjow: „Wōžo, kaž šo čzi džakaju, šo šym šo w čžafju narodžil, w šotrymž mōžu nowy štestament čžitacz. —

K.

Blēda žona.

Ša harfu tajnu šnaju
We šthowje čžichomnym,
Šdžez blēda žona hraju
Ma f wōczkom šhlyšojtyh.

Šak džiwje wona pšchima
Šej harfje do trunow!
Mje jēra bolofcž jima,
Mži ta hra do wušchow.

Ach, šastaš f tutej hudžbu,
Ty blēda hraješka!
Ty tužnu budžijšch rudžbu,
Šež šchfodu harfa ma.

Šdže šhincža harfy hrona? —
We čžłowštej wutrobje;
Ša tajna blēda žona
Paš tyšchne horjo je.

K. A. Fiedlef.

Štawišna Šhryštufoweho pšchekrašnjenja.

1.

(Šokracžowanje.)

9. A hlaj! tam f žōnškim muššaj dwaj štupiwšchi
Štaj wupyšchenaj f draštu najjašnišchej.
A štrōžiwšchi šo pošhlichju
Woblicžo wone wšchē f šemi šwoje;
10. Paš f jandžel jenoh', mlodženža pšchneho,
Ma prawej ružy tam na to widžichju,
Tōn f bojašniwym mile džješche:
Mještrōžczje, žōnške, šo wurudžene!
11. Wēm, Šazarenštok' Šešuša pytačze
Wj, morjeneho na šhchijžu hanibnym;
Šhto žiweho wšchaf pola mormnych
Pytačze?! — Mjeje tu pšchekrašnjeny!
12. Wōn štanył je! hlaj! tu je to mēštačžko,
Šdžez položili bēchju joh' mormweho,
Šso dopomūczje joh' šłowa jašnog',
Šotrež wam prajil je w Šalilejšej:
13. Šsyn čžłowški dychi do rukow hrēšchnikow
Šso dacž a čžerpicz na šhchijžu mrežazy
A na šhčzi džēš šažo štanjje!“ —
(A jeho šłowow šo dopomničju.)
14. Duž hnydom džicze, pomješczje pōšlam joh'
A Šētrej, šo je Šnjes štanył je šmjercze!
A hlaj, wōn pōūdže prjedy waš tam
Do Šalilejšeje, kaž je prajil.
15. A widžecz jeho budžeczje woprawdže.
Hlaj! šym doščž jašnje to šamo prajil wam.
A wone špēšhnyje f roma džēchju
Bojašne, f wulkej paš wješkelofcžu,
16. Šso špēchowaze, šo bychju pōšlam joh'
Šo wošjewike; tola bē štrachota
A hroša na nje pšchijšchla hrošbna,
Duž ničžo niškomu njeprajachju. —

17. Hódžež krašnosć Boža widomnje siewi ho,
Tam čželo hrěščne na dosć ho postroža,
A t wystanju je duscha něma,
— Widžecž to dadža nam kłabe žónste. —
(Wschichodnje dale.)

Dobra wutroba pod hrubjanym kabatom.

(1. list swj. Pětra 3, 9.)

Powjedańczo se sawostajenstwa Jana Wjele.

(Potracžowanje.)

Pol lěta a khwilu bě tralo a s nowa khwatachu Napoleonowi wojowarjo psches nasche Sserby. Ale hdže běšče piškanje a bubonow bubot? Hdže běchu smahowaze thorhomje?

To njeńdžesche s horda na wulke dobyče ani njebě to bunčaty czah s dobyteje wójny. Hdže je tón blyščycz s kónšcheho lěta a hdže ta blyšotna pycha?

Sedreni, rósdrjeni, trundlaczi, bėdni a mucžni, hlódni a lacžni, brudni a srudni himpaju lampajo po herbskim kraju. A lětsa jich woblicžo t jutru won stajene njeje, ale čžolo jim steji t sapadnei stronje. —

Čža běšče byto, sčtož běšče Napoleon wěšchczik, smjerdžata čža. Semu ho pocža na hordu blyškatu kónu hnóž kładcz. S ruskeho kněha a lodu bě dyrbjal s hanibu čžekancž, wostajšchi žykeho wójsta.

A to hordžite khrobolne wójsto? — Sčtož sabite njebě abo njeběšče w tšchěstanzach smjeršto, to ho se imosabjenymi stawami po naschich drohach a puczach domoj čžerchajšče. —

Sich khěžor bě drje šej, lecžiwšchi wodnjo a w nozy, po nowe hromady krutyh wójnarjow pobyl. Wón drje bě Rušow a Brušow w budyškim kraju s bitwischčža wróczik a t Schlesynskej stłóczik: ale bórny sažo dyrbjesche psched nimi nasad. Rušoj, nětko s Brušami w šlubje a w swjašku, honjachu jeho a wšchě jeho wójsta t tym stronam, hdžež Bože kłóncžto t šwjatofu khodži. Subjenym šbytkam s tych loni tak hordnych a sazpjatyh Božeho dara, ach, tak jim nětk šuche škórcžicžli po schiji džěchu! Šak prošachu wo šlibku plěšniwego khlěba, njech bě tak twjerdy a čžorny kaž chžyšče! Šrubym knješylkam runjecža běchu tu loni s hordosčžu byli a drěli, a nětko bě kóždy kaž šwutlenty šlěpž. A hlejczje, milotni Sserbja džělachu s nimi pošledni kuš!

Nětajke pašmo šdrjechmjenyh pěšchkow ho jene popoždnje pschjwacžni do teje wšy, hdžež běšče starik Mots se šwojej starušku Marschu. Seno nětotši s nich, šbytki wot jeneje s tych rošbitnyh čžejódom, njěšechu brón. To nasta wolanza wo khlěb. A sčtož hišchčže mějesche, krajšche šliby. Ale sčto mohł šhlódnjenyh tradanzow našycžicž?

A šlyšchicže džě? Sčto ho to tšeli? Tšeleja šnano tych ludži, kotřiz šej njeadáža pošlednju hušycžku wudrěcz? — Tola to njemóže bycz. Wšchato tak šplóšcheni čžělaju se wšy, njech tež te šlabnjene kolena rža. A wulki je čžaf, ho na nobi pušchčžicž, tak mucžne a bėdne hacž šu.

Hlej, te wšy hromadka lóžkich kosakow jěcha. Čži honja a loja Franzowsow, a kóždeho morja, kiž njecha ho podacz. Šak ho jich šchěre wutrajne koniki wjesu, jako by s wichorom šchlo!

Běžczje, čželanzu! Do kerkow psched wami běžczje! Ruske piki šu dolhe, a wótre jich kónzy kałaju na smjercž!

Šak juntrócz ho hišchčže čži nětotši tšelerjo staja a wutšela pošledni tšěl, a sčtyrjo Rušoj s konikow padnu.

Ale nětk bėda Franzowsam! Šotřiz tych kerkow psched šobu dospěli njěšku, hdžež měli nětajki wucžet, s pikami škalani na semi

mru, a s ranow ho lije a bywaju čžerwjene luže. A Rušoj wórcža ho wotšal, šbėhnywšchi šwojich sčtyrjoch ranjennyh —

Šary je kónz, a wješnjenje hladaju psched wješ, nacžahowajo schije. Wješ je wojakow prošdna, a njeje nihdže niž jeneho zušbnika widžecž.

(Wschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— S Draždžan. Čžescženi t. duchowni we wšchěch herbskich wošadach ho s tutym naležnje a wutrobnje prošča, ho chžyli jutje w Božej šlužbje nasche herbske kemschenja, kiž směju ho tšecžu njeđželu po sw. Trojizy, 16. junija 1907, pschipošdnju 1/2 12 hodž. w Ršchiznej žyrtwi w Draždžanach, wosjewicž. Šrėdowanje směje t. šarat Rada s Budyšcina, špowjedž s Božim wotšasanjom pač t. šarat Domaschta s Budestez, něčžišchi wodžet herbskich kemschenjom w zušbje.

— 20. meje šwjecžesche herbske mišjoniske towarštwo šwój lětny šwjedžen w Šornym Wuješdže. S wěže štrawjachu ho pschibližowacyh hošči smahowaze thorhomje. W 2 hodžinach šapocža ho herbske šwjedženiske kemschenje, a mějesche w nim knjes šarat Mikela s Malešchcz šwjedženiske přėdowanje na šalóžku Romš. 10, 12. 13 a nutrnym pošlucharjam wuloži: Šomhajmy dale njescž mišjonistu thorhoj s tym hešlom: „jedyn Knjes wysche wšchitkich; jena šbóžnosć sawšchitkich“. W 1/2 4 hodžinach šapocža ho němste šwjedženiske kemschenje a přėdowasche knjes šarat lic. theol. Kencž s Ketliž wo tekczje Romš. 16, 11: „Nowe žiwjenje w Šhryštušbu duscha mišjonistwa. Na woboje kemschenje čžehnjesche šwjedženiski czah s hudžbu a pod šwonjenjom šwonow nimo šary, hdžež knježa duchowni do czaha šastupichu, do krašnje wupyšcheneho Božeho doma. S chora špėwachu džěczni pod wodženjom knjesa šantora Šubizy šwjedženiski špėw. Šolleka, na herbskim šwjedženiskim kemschenju šbėrana, wucžini 107 hr., na němškim 106 hriwnow. Wysche teho ho knješej šararjej Wjazzy hišchčže 4 hr. 40 np. do rukow da, tak šo žyła šolleka wunješe 218 hr. W 3/4 6 ho w hošczenzowej šahrodže wot knjesa šararja Wjazki šwjedženiska mišjoniska šhromadžina wotewri. W njej rėczesche knjes mišjonar Šroša, kotřiz je 8 lět w Šudistej na polu Šipsčžanskeho mišjonistwa škutkowal, wošebje wo Šamulach a škutkowanju mišjonarow njes nimi. Wón běšče tež wšchelake wězy s Šudisteje šobu pschinjěšl, kotřez běchu jara šajimawe wobhladacz, tež ho wjele mišjonistich špišow pscheda. Šapošledl porěczža wošadny knjes šarat džakne šłowa a s khėrlušchom „Njech Bohu džakuje“ ho rjany šwjedžen škóncži.

R rozpominanju.

Na šebi šamym džělacz, je najmudrišche, najšbóžnišche džěto.

* * *

Wšchitko šhabla, hdžež wěra pobrachuje.

Listowanje. K. f. B. w Zh. a k. f. K. w K. najwutrobniši džak za lubošiwu podpjeru.

Šorjedženla. W nastawczku „Ščepšlivosć“ 22. čžibla čžitaj w 11. ryncžtu čžepšerju (město čžerpjenju), w 28. ryncžtu pač čžłowjestwa (město čžowjestwa).

„Šomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na sčtwórcž lěta płacžni wón 40 np., jenotliwe čžibla ho ša 4 np. pschedawaju.